

Bytí a jsoucnost (a jestoty) / Jsoucnost a jestoty (a bytí) / Jestota a jsoucnost

O „bytí“ můžeme mluvit jen v případě pravých jsoucen, tj. jsoucen-celků, které jsou vnitřně sjednoceny, integrovány. Hromada, pouhá agregace nemá žádného „bytí“, ani když je „skutečná“ ve smyslu fakticity, faktického výskytu. To pochopitelně vůbec neznamena, že nějakým velmi jednoduchým, „nízkým“ způsobem spolu jednotlivé části, jednotlivé složky „hromady“ nejsou nějak spjaty, ale pak musíme vzít v úvahu, že to nejsme my, kdo smí určovat meze oné „hromady“ (resp. rozhodovat, co k té hromadě náleží a co už ne). A navíc musíme vždy také přihlížet k tomu, zda ony „složky“ hromady nejsou třeba také pouhé „hromady“ vzhledem k oné větší hromadě, která se z nich „skládá“. Pokud ano, nemají také žádného svého vlastního „bytí“, a ona větší „hromada“ jim žádného „bytí“ nezajistí. Naproti tomu ovšem je každá hromada „skutečná“ ve smyslu konstatovatelné fakticity; nicméně pouhá fakticita se omezuje vždy jen na „hic et nunc“, na právě aktuální „jsoucnost“, k níž náleží vše, co je ve zvoleném okruhu zároveň „vedle sebe“, aniž by to mělo jakoukoli další souvislost (aspoň v našem pohledu, nebo také aktualita závisí na našem pohledu). Protože však o aktuální „jsoucnosti“ můžeme mluvit i v případě pravých jsoucen, bude dobré obojí „jsoucnosti“ i terminologicky odlišit. Podržíme proto termín „jsoucnost“ pro pravá jsoucná, zatímco pro hromady a tedy pohled „zvenčí“ zavedeme termín „jestota“. Souvislost mezi „jestotou“ hromady a příslušnými „jsoucnostmi“ jejích subsložek (a pokud i subsložky jsou pouhými hromadami, tedy jsoucnostmi dalších sub-subsložek atd.) musí být buď metodicky a s plným vědomím redukování odložena stranou – anebo blíže zkoumána a rozpoznávána.

(Písek, 110131-1.)